

Font de Santa Eulàlia

L'Hospitalet de Llobregat

Ubicació

Comarca: Barcelonès
Lloc/Adreça: Santa Eulàlia de Provençana
Emplaçament Barri de Santa Eulàlia
Alçada: 10

Coordenades:

Latitud: 41.36547
Longitud: 2.1196
UTM Est (X): 426367
UTM Nord (Y): 4579703

Classificació

Número de fitxa 08101 - 473
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Element urbà
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Any 1969
Autoria de l'element: Carles Buïgas
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat (Pl. de l'Ajuntament 10-22)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 14/05/2018 - 02:00

Descripció

Primera de les dues fonts projectades per Carles Buïgas, creador de les fonts de Montjuïc, a la ciutat de L'Hospitalet. Fou un encàrrec de l'Ajuntament de la ciutat arrel de la visita de l'arquitecte amb motiu de donar una conferència i inaugurar una mostra que havia preparat l'Agrupación de Amigos de la Música. L'acord es va prendre durant el mes de maig de 1969. I el cost hauria de superar els dos milions de pessetes. La primera font és la que s'ubicaria davant la nova església de Santa Eulàlia de Provençana. Havia de ser una «fuente luminosa, cambiante de color y de forma». Seria la segona font en importància d'aquest tipus, després de la de Montjuïc. El receptacle principal és circular, amb un diàmetre de 15 metres. Al mig, un de més petit alçat. Estava preparada per 63 mòduls per a 24 fases canviants.

Observacions:

La inauguració, del 9 d'agost de 1969, fou presidida per l'alcalde España Muntadas, acompanyat de ls membres del consistori i la presència del mateix Carles Buïgas. Amb la participació de la banda municipal de música i un castell de focs.

Història

Carles Buïgas i Sans (Barcelona, 1898 - Cerdanyola del Vallès, 1979). Arquitecte, enginyer i luminotècnic, conegut principalment per haver dissenyat la Font Màgica de Montjuïc.

És fill de Gaietà Buïgas i Monravà (1851-1919), arquitecte i cap de l'Exposició Internacional de Barcelona de 1888, i autor del monument a Cristòfor Colom, pel qual va obtenir la medalla d'or de l'Exposició. Carles es cria al si d'una família benestant de Barcelona. Als set anys marxa a Montevideo (Uruguai), per motius laborals del pare.

La família torna a Barcelona l'any 1919 per la crisi econòmica existent al país sud-americà. Al 1916 ingressa a l'Escola d'Enginyers Industrials de Barcelona, però no finalitza els seus estudis per haver començat a treballar com ajudant del futur projecte de l'Exposició d'Indústries Elèctriques de Barcelona. Més endavant es titula a l'École de Génie Civil de París.

Ja a Barcelona es posa a treballar a la que seria la futura Exposició. S'havia especialitzat en enginyeria elèctrica i entra a la comissió del ram. Fa primer de topògraf, més tard d'ajudant i també d'arquitecte-jardiner. Però l'any 1921 ja és cap de les instal·lacions electromecàniques. És en aquesta època que té la idea de les fonts lluminoses. El 1922 comença a dissenyar el seu primer projecte de fonts i saltants d'aigua lluminosos. Les seves primeres obres són al Palau Reial de Pedralbes. Eugeni d'Ors definiria el seu treball com a un nou estil d'art, l'art de l'aiguallum.

L'èxit de l'Exposició de 1888 deixa molt bones expectatives i una gran il·lusió de tornar-ne a fer una altra, aquesta dedicada a les Indústries Elèctriques que, en aquell temps, eren la gran novetat. Un altre aspecte que afavoria el fet de donar-hi una empenta és la tasca de rehabilitar la muntanya de Montjuïc, que ja s'havia iniciat. El maig de 1929, en plena eufòria ciutadana, s'inaugura l'Exposició Internacional de Barcelona i l'esclat de llum i aigua que havia dissenyat en Carles Buïgas. L'exposició havia estat el resultat del compromís entre els projectes sectorials realitzats pels arquitectes Puig i Cadafalch, Domènech i Montaner i Enric Sagnier i l'enjardinament del recinte concebut com a parc urbà per Rubio i Tudurí i la supervisió de Forestier.

De la sorpresa es va passar a l'aplaudiment i a la lloança. Les més de 80 fonts i cascades que treien aigua de tots colors van convertir Barcelona en la ciutat dels somnis. El president de la Diputació Provincial de Barcelona, Excm. Sr. marquès de Castell-Florite, en el discurs que va fer en l'acte d'entrega de les medalles de la Província l'abril de 1961 (Revista de Sant Jordi, número 43; juliol de 1961), entre altres conceptes, va dir el següent: " Va ser una Exposició que a l'estranger va començar sent l'Exposició d'indústries Elèctriques i va acabar esdevenint l'Exposició de les Fonts de l'enginyer Buïgas... Aquestes fonts meravelloses i lluminoses de l'Enginyer Buïgas van causar ser la sensació al món i van contribuir a enaltir i valorar aquesta Exposició, en què Espanya havia posat la seva esperança".

Una vegada finalitzada l'exposició, Buïgas comença altres projectes, como la Nau Llumínosa, declarada al seu moment d'interès nacional. Durant la Guerra Civil Espanyola s'instal·là a París, on resideix fins el 1942. Durant aquests anys guanya gran renom internacional i realitza projectes a París, Lieja, Nova York, Lisboa, Roma, Santo Domingo, Madrid, Granada, Valencia, etc. Però, a causa de la crisi existent una vegada finalitzada la Segona Guerra Mundial, molts d'aquest projectes encarregats a Buïgas són aturats o anul·lats.

Bibliografia

http://provenzana.blogspot.com.es/2010/12/el-brollador-buigas_17.html

